

VIEROU PROTI VŠETKÝM PROTIVENSTVÁM

(PROTESTANTSKÁ REFORMÁCIA A JEJ POHĽAD NA PÍSMO)

TEXTY NA TENTO TÝŽDEŇ

Ž 119,162; Ján 16,13–15; 2Pet 1,20.21; Ef 2,8.9; Rim 3,23.24; Rim 6,15–18

ÚVODNÝ TEXT

V srdci som si skryl tvoju reč, aby som proti tebe nehrešil. (Ž 119,11)

Protestantskí reformátori mali niečo, čo zúfalo potrebujeme aj v 21. storočí: mali zmysel života. Popredný americký psychológ Philip Cushman vo svojej knihe *The Empty Self (Prázdne ja)* hovorí o ľuďoch, ktorí žijú bezcieľny život. Ich presvedčenie je plytké. Nehľadajú skutočný zmysel života. Nemajú nič, prečo by stálo za to zomrieť. A tak nemajú ani nič, prečo by im stálo za to žiť, najmä keď do života prídu ťažkosti a problémy.

Ale muži, ženy a deti protestantskej reformácie boli diametrálne odlišní. Mali neochvejný cieľ, zmysel, pre ktorý im stálo za to žiť. To, čomu uverili, bolo pre nich dôležité. Za žiadnu cenu neboli ochotní ohroziť svoju integritu. Neurobili by nič, čo by spochybnilo ich nasmerovanie. Ich viera bola neoddeliteľnou súčasťou ich existencie. Akokoľvek poprieť vlastnú vieru by znamenalo zradiť, kým sú. Dokonca aj tvárou v tvár smrti mali vnútorný pokoj.

Na príkladoch niektorých reformátorov budeme tento týždeň skúmať, ako život meniace učenie Písma poskytuje základ pre skutočný cieľ a zmysel života. Pochopenie týchto večných právd nás pripraví na poslednú krízu vo veľkom spore medzi dobrom a zlom. Zápas, ktorý viedli reformátori, sa ešte neskončil. Pred nami stojí výzva, aby sme pokračovali tam, kde oni prestali. Aj my môžeme objaviť Boha, ktorý je dostatočne veľký a mocný aj uprostred ťažkostí a protivenstiev. Je to Boh, ktorý dáva nášmu životu zmysel a cieľ. A robí to spôsobom, ktorému sa nevyrovná nič z toho, čo ponúka tento svet.

OSNOVA LEKCIE

Táto lekcia pripomína skúsenosť a príklad kresťanských reformátorov – najmä ich prístup k Božiemu slovu a k jeho zásadným témam, ktoré svet vždy potreboval počuť.

- Ž 119,103.104.147.162: Božie slovo ako zdroj radosti a istoty (nedeľa)
- 2Kor 2,14; 4,1–6: Božie slovo, ktoré zvíťazí v konfrontácii s klamstvom (pondelok)
- Ján 14,25.26; 16,13–15; 2Pet 1,20.21: Svätý Duch a pochopenie Božieho slova (utorok)
- Ef 2,8.9; Rim 5,8–10: Posolstvo o Božej milosti ako hlavná téma Božieho slova (streda)
- Rim 8,1–4: Biblické posolstvo o premieňajúcej Božej milosti (štvrtok)

JEDINE PÍSMO

¹⁰³Akú sladkú chuť má tvoja reč, mojim ústam je sladšia ako med. ¹⁰⁴Tvoje rozkazy ma robia múdrejším, preto nenávidím každý chodník lži. ... ¹⁴⁷Pred svitaním vstávam, o pomoc volám, na tvoje slovo čakám. ... ¹⁶²Z tvojej reči sa radujem ako ten, kto nachádza hojnú korisť. (Ž 119,103.104.147.162)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Pokús sa podľa úvodných veršov (Ž 119,103.104.147.162) charakterizovať Dávidov postoj k Božiemu slovu. Ako tento postoj ovplyvnil reformátorov? Aký vplyv má Božie slovo na tvoj život?

Biblia bola základom viery reformátorov a jadrom ich učenia. Pochopili, že majú do činenia s inšpirovaným „živým a večným Božím slovom“ (1Pet 1,23). Vážili si každý jeho výrok, študovali každé jedno slovo. Keď čítali stránky Písma a uverili jeho zaslúbeniam, posilňovalo a obnovovalo to ich vieru. „Tak je to so všetkými zaslúbeniami Písma. Boh sa v nich prihovára každému z nás. Hovorí priamo k nám, aby sme mohli počuť jeho hlas. Práve v týchto zaslúbeniach nám Kristus predstavuje svoju milosť a moc. Sú to tie listy zo *stromu na uzdravenie národov* (Zj 22,2). Ak prijme Božiu milosť a moc, ak si privlastníme jeho zaslúbenia, budú silou pre náš charakter. Budú nás inšpirovať a udržiavať pri živote. Nič iné nemá takú uzdravujúcu moc, nič iné nemôže dať človeku takú odvahu a vieru, ktorá je nevyhnutná pre život celej bytosti.“ (MH 122; CZŽH 76) Písmo radosťou presvetľuje náš smútok, nádejou pretepluje našu sklúčenosť, svetlom rozjasňuje našu temnotu. Písmo prináša smer, keď blúdime, dáva nám istotu v našej zmätenosti, posilňuje nás, keď sme slabí a dáva nám múdrosť, keď chradneme v nevedomosti. Keď rozjímame o Božom slove a vierou sa držíme jeho zaslúbení, Božia životodarná sila dodáva energiu celej našej bytosti – telesne, duševne, emocionálne a duchovne.

Reformátori nasýtli svoju myseľ Písmom. Žili Božím slovom a mnohí z nich zomreli pre toto Slovo. Nešlo o ľahostajných, ľahkovážnych a ľahkomyselných kresťanov s povrchným pohľadom na život. Vedeli, že bez moci Božieho slova by neodolali silám zla, ktoré sa proti nim postavili.

Túžbou Johna Wycliffa bolo preložiť Bibliu do angličtiny, aby si ju mohol prečítať a porozumieť jej každý bežný človek. Takéto konanie však bolo vtedy protizákonné. Wycliffe bol preto za svoju vieru obžalovaný, súdený ako heretik a odsúdený na smrť. Počas procesu sa Wycliffe vážne ohradil: „S kým, podľa vašej mienky, vediete spor? ... So starým mužom na pokraji hrobu? Nie, s pravdou, s pravdou, ktorá je mocnejšia než vy a porazí vás.“ (GC 90; ZTDS 66) Tieto slová, ktoré Wycliffe vyslovil krátko pred svojou smrťou, sa napokon naplnili, keď svetlo Božej pravdy rozptýlilo temnotu stredoveku.

OHLASOVANIE BOŽIEHO SLOVA

¹Preto teda, keď máme túto službu, ktorou sme boli z milosrdenstva poverení, nechabujeme. ²Zriekli sme sa skrytých nehanebností, nepočíname si chytrácky, ani neprekrúcame Božie slovo, ale zjavujeme pravdu, a tak sa pred Bohom odporúčame svedomiu všetkých ľudí. ³Ak aj naše evanjelium je zahalené, je zahalené pre tých, ktorí hynú. ⁴V nich boh tohto veku zatemnil mysle neveriacich, aby nevideli svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obrazom Boha. ⁵Veď' nehlasame samých seba, ale Ježiša Krista, Pána, keďže my sme len vaši služobníci pre Ježiša. ⁶Lebo Boh, ktorý povedal: „Nech z temnot zažiarí svetlo!“, zažiaril v našich srdciach, aby priviedol na svetlo poznanie Božej slávy na tvári Ježiša Krista. (2Kor 4,1–6)

Ale vďaka Bohu, ktorý nám v Kristovi vždy dáva víťaziť a na každom mieste skrze nás zjavuje vôňu svojho poznania. (2Kor 2,14)

Čo hovoria úvodné texty (2Kor 4,1–6; 2Kor 2,14) o dôvere, ktorú prežíval apoštol Pavol napriek rôznym problémom pri ohlasovaní právd Božieho slova?

**OSOBNÉ
ŠTÚDIUM**

Apoštol Pavol čelil pri šírení evanjelia obrovským prekážkam. Napriek tomu dôveroval, že Božie slovo napokon zvíťazí, lebo, ako povedal, „nič nemôžeme robiť proti pravde, ale len v mene pravdy“ (2Kor 13,8).

Reformátori čelili podobným skúškam, ale vierou zostali verní Božiemu slovu. Príkladom odvahy pri prekonávaní nesmiernych strastí je William Tyndale (1494 – 1536). Študoval v Oxforde a Cambridgei. Jeho najväčšou túžbou bolo poskytnúť Anglicku presný a čitateľný preklad Biblie. Rozhodol sa preložiť Bibliu z pôvodných jazykov a opraviť niektoré chyby v takmer stopäťdesiat rokov starom Wycliffovom preklade. Nakoniec bol však aj Tyndale zatknutý a súdený. Mnohé zväzky jeho prekladu Písma, ktoré sa tlačili v nemeckom Wormse, boli skonfiškované a verejne spálené. Súdny proces s týmto mužom viery sa konal v Belgicku v roku 1536. Bol obvinený z kacírstva a odsúdený na smrť na hranici. Jeho kati ho najprv zaškrtili a potom jeho telo spálili. Posledné slová, ktoré vyriekol pred smrťou, boli: „Hospodine, otvor oči anglickému kráľovi.“ Boh neskôr zázračne odpovedal na Tyndaleho modlitbu.

Do štyroch rokov po jeho smrti vyšli štyri anglické preklady Biblie. V roku 1611 bol potom vytlačený preklad nazývaný ako *Biblia kráľa Jakuba* (*King James Version*; skratka *KJV*), ktorá bola z veľkej časti založená práve na Tyndaleho práci. Spolupracovalo na nej 54 teológov a vo veľkej miere pri tom čerpali z Tyndaleovho skoršieho anglického prekladu. V roku 2011 tento preklad oslávil 400 rokov od svojho vzniku tým, že prekonal celkový počet jednej miliardy výtlačkov! Tento preklad sa stal podkladom pre ďalšie preklady, ktoré používali predovšetkým misionári. K dnešnému dňu takto vznikli preklady celej Biblie alebo jej častí do takmer 2500 rôznych jazykov. Obeť Williama Tyndala stála za to. Jeho dielo ovplyvnilo desiatky miliónov ľudí na celom svete a môžeme smelo povedať, že je to dielo, ktoré má presah do večnosti.

Bez ohľadu na ťažkosti Tyndale a jeho spolupracovníci boli presvedčení, že Boh koná všetko podľa svojej vôle.

- **Prečítaj si texty Dan 12,3 a Zj 14,13. Ako sa tieto verše vzťahujú na Tyndaleho život? Ako tvoj život ovplyvňuje druhých ľudí? V čom sú tieto texty pre teba motiváciou, aby si bol pre druhých povzbudením a prinášal do ich životov zmenu?**

APLIKÁCIA

OSVIETENÝ DUCHOM

²⁵Toto som vám povedal, kým som ešte s vami. ²⁶No Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril. (Ján 14,25.26)

¹³Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy, lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť, čo bude počuť. Bude vám zvestovať aj to, čo príde. ¹⁴On oslávi mňa, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. ¹⁵Všetko, čo má Otec, je moje, preto som vám povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám. (Ján 16,13–15)

²⁰Predovšetkým si buďte vedomí, že žiadne proroctvo v Písme nepripúšťa súkromný výklad. ²¹Ved' proroctvo nikdy nepovstalo z vôle človeka, ale ľudia poslaní Bohom hovorili z vnuknutia Ducha Svätého. (2Pet 1,20.21)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Jedného dňa, počas štúdia v univerzitnej knižnici, Martin Luther nadábil na knihu, ktorá od základov zmenila jeho život. Objavil latinský preklad Biblie! Dovtedy vlastne ani netušil, že niečo také ako Biblia naozaj existuje. S úprimnou radosťou sa pustil do čítania. Čítal kapitolu za kapitolou, verš za veršom. Jasnosť a sila Božieho slova ho ohromili. Keď sa zahĺbil do stránok Písma, Svätý Duch osvietil Lutherovu myseľ. Cítil vedenie Svätého Ducha. Pochopil, že pravdy zatemnené tradíciou sa pred ním otvárajú spolu so stránkami vzácnej knihy. Keď opisoval svoju prvú skúsenosť s Bibliou, povedal: „Ó, keby mi Boh dal takú knihu!“

Čo hovoria nasledovné texty o spôsobe, akým by sme mali pristupovať k Biblii a ako by sme ju mali vykladať?

Ján 14,25.26

Ján 16,13–15

2Pet 1,20.21

Tieto texty nás veľmi presvedčivo uistujú, že pri čítaní Písma nás vedie ten istý Svätý Duch, ktorý inšpiroval pisateľov Biblie. Je nadprirodzeným vykladačom božskej pravdy. Žiaľ, mnohí vyznávači kresťanstva dnes zľahčujú nadprirodzený prvok Písma a zveličujú ľudský prvok. Keďže satan dnes už na rozdiel od minulosti nemá moc znemožňovať nám prístup k Písmu, zmenil taktiku. Zbavil Bibliu jej nadprirodzeného pôvodu a urobil z nej v tom lepšom prípade dobrú literatúru, v tom horšom spravil z Písma tyranský nástroj náboženstva určený na ovládanie nás.

Reformátori jasne chápali, že nie kňazi, preláti a pápeži, ale Svätý Duch je neomylným vykladačom Písma. Máme k dispozícii zaujímavú výmenu názorov medzi škótskym reformátorom Johnom Knoxom a škótskou kráľovnou Máriou. „Kráľovná Mária povedala: *Vy vykladáte Písmo tak, a oni (rímskokatolícki učiteľia) inak. Komu mám veriť a kto to rozsúdi?* Reformátor odpovedal: *Máte veriť Bohu, ktorý hovorí jasne vo svojom slove. Okrem toho, čomu Vás učí Božie slovo, nemáte veriť ani tomu, ani onomu. Božie slovo je samo osebe jasné a zrozumiteľné. Ak sa na niektorom mieste objaví niečo nejasné, potom Duch Svätý, ktorý si nikdy neprotirečí, vysvetľuje tú istú vec zrozumiteľnejšie na iných miestach, takže nemôže zostať žiadna pochybnosť, iba ak u ľudí, ktorí chcú za každú cenu zostať v nevedomosti.* (David Laing, Works of John Knox, zv. 2, str. 281,284)“ (GC 251; ZTDS 177)

APLIKÁCIA

■ Aká je tvoja skúsenosť so štúdiou Písma pod vedením Svätého Ducha?

JEDINE KRISTUS... JEDINE MILOŠŤ...

⁸Ved' ste spasení milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Boží dar. ⁹Nie zo skutkov, aby sa nikto nevystatoval. (Ef 2,8.9)

⁸No Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešni. ⁹Tým skôr teraz, keď sme boli ospravedlnení jeho krvou, budeme skrze neho zachránení pred hnevom. ¹⁰Ak sme smrťou jeho Syna boli zmierení s Bohom, keď sme boli ešte nepriateľmi, tým skôr budeme zachránení jeho životom po tom, keď sme boli zmierení. (Rim 5,8–10)

Čo hovoria nasledovné verše o pláne spasenia?

Ef 2,8.9

Rim 3,23.24

Rim 6,23

Rim 5,8–10

OSOBNÉ
ŠTÚDIUM

Boh pre nás pripravil spasenie a dáva nám ho ako dar. Svätý Duch nás vedie, aby sme vierou prijali to, čo nám Kristus vydobyl na kríži Golgoty a čo nám zadarmo ponúka. Ježiš, Boží Syn, obetoval svoj dokonalý život, aby odčinił naše hriechy. Božia spravodlivosť vyžaduje dokonalú poslušnosť. Kristov dokonalý život stojí na mieste našich nedokonalých životov. Boží zákon, ktorý sme porušili, nás odsudzuje na večnú smrť. Biblia však hovorí jasne. Prostredníctvom našich hriešnych rozhodnutí sme „všetci zhrešili“ (Rim 3,23) a nemáme slávu Božiu. Sme hriešnici. Ak by sme boli ponechaní sami na seba, nijako nemôžeme naplniť spravodlivé a dokonalé požiadavky svätého Boha. V dôsledku toho si zaslúžime večnú smrť. Je tu však evanjelium, dobrá správa. Apoštol Pavol nás síce upozorňuje, že „mzdou hriechu je smrť“, ale jedným dychom dodáva, že „darom Božej milosti je večný život v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.“ (Rim 6,23). Spasenie je teda ničím nezaslúžený dar. Ak by sme mohli dosiahnuť spasenie svojimi skutkami, už by to nebol dar, ale išlo by o odplatu, mzdu, odmenu. Obsahom evanjelia je však žiariaca pravda, ktorá ukazuje, že spasenie si nemôžeme nijako zaslužiť a vždy ide len a len o dar.

Martin Luther a protestantskí reformátori objavili, že zdrojom spásy je „jedine Kristus“. Luther začal hlásať posolstvo o Kristovej spásnej milosti. Davy sa hrnuli, aby si vypočuli jeho vrúčne posolstvá, ktoré ich privádzali k Bohu a menili ich životy. Jeho slová boli ako pohár občerstvujúcej vody podaný blúdiacemu na vyprahnutej púšti života. Ľudí spúťovali tradície stredovekej cirkvi. Nachádzali sa v otroctve stáročných rituálov, ktoré ľudí neviedli k Bohu. Lutherove biblické posolstvá sa dotkli mnohých srdc a menili životy ľudí.

Keď Luther čítal Novú zmluvu, ohromila ho Božia dobrota. Uveličila ho Božia túžba zachrániť celé ľudstvo. Cirkevní predstavitelia vtedy hlásali a učili, že spasenie je sčasti ľudské dielo a sčasti Božie dielo. Luther zistil, že Kristova smrť na kríži bola dostatočná pre celé ľudstvo.

„S Kristom sa zaobchádzalo tak, ako si zasluhujeme my, aby sa s nami mohlo naložiť tak, ako zasluhuje on. Bol odsúdený pre naše hriechy, na ktorých nemal nijaký podiel, aby sme my mohli byť ospravedlnení jeho spravodlivosťou, na ktorej nemáme nijaké zásluhy. Vytrpel smrť, ktorá mala stihnúť nás, aby sme mohli prijať život, ktorý patrilo jemu.“ (DA 25; CL 13)

Aké mocné a úžasné zhrnutie evanjelia. Sme ospravedlnení spravodlivosťou, „na ktorej nemáme nijaké zásluhy“. Nádherné zaslúbenie!

- Ak je spasenie Božím dielom v Kristovi, akú úlohu zohrávajú naše dobré skutky v kresťanskom živote? Ako môžeme potvrdiť dôležitosť dobrých skutkov bez toho, aby sme z nich urobili základ našej nádeje?

APLIKÁCIA

POSLUŠNOSŤ: OVOCIE VIERY

¹A tak teraz už nie je žiadne odsúdenie pre tých, čo sú v Kristovi Ježišovi. ²Veď zákon životodarného Ducha v Kristovi Ježišovi ťa oslobodil od zákona hriechu a smrti. ³Čo bolo nemožné Zákonu pre slabosť spôsobenú telom, to vykonal Boh, keď poslal svojho Syna v podobe hriešneho tela a pre hriech odsúdil hriech v tele, ⁴aby sa splnila požiadavka Zákona v nás, ktorí žijeme nie podľa tela, ale podľa Ducha. (Rim 8,1–4)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Čo sa z nasledovných textov dozvedáme o spasení jedine prostredníctvom Kristovej spravodlivosti?

Rim 3,27–31

Rim 6,15–18

Rim 8,1–4

Za čias Martina Luthera zavial kresťanskou cirkvou nový vietor. Desaťtisíce ľudí sa naučili odvrátiť zrak od svojho hriešneho ja a namiesto toho hľadať na Ježiša. Niet pochyb, že keď sa ľudia pozerali sami na seba a na svoj hriech, naplňal ich pocit znechutenia. Ktorý veriaci by dnes nemal rovnakú skúsenosť? Práve preto musíme mať svoj pohľad upretý *jedine* na Krista.

Božia milosť nás mení. Jedného dňa sa John Wesley v Londýne zúčastnil na stretnutí *Moravskej cirkvi* (známej aj ako *Obnovená jednota bratská*). Wesley ohromene sedel, keď počul čítať Lutherov *Úvod k Listu Rimanom*. Prvýkrát v živote začal rozumieť evanjeliu. Niečo v jeho vnútri sa pohlo a on pocítil, že tento Kristus, ktorý za neho položil svoj život, ho zvláštnym spôsobom priťahuje. Zvolal: „Cítil som, že som začal dôverovať Kristovi. Jedine Kristus sa stal mojím spasením. Dostal som uistenie, že sňal zo mňa *moje* hriechy – áno, dokonca aj *moje* –, a zachránil ma pred zákonom hriechu a smrti.“ (WHITE-HEAD John, *The Life of the Rev. John Wesley, M.A.*, Londýn, Stephen Couchman, 1793, s. 331)

Aké životne dôležité pravdy odhaľujú tieto pasáže o kresťanskom živote?

1Pet 2,2

2Pet 3,18

Kol 1,10

Ef 4,18–24

Reformátori systematicky študovali Písmo v snahe objaviť čo najviac pravdy. Neboli spokojní so situáciou, v ktorej sa nachádzali, ani so strnulou náboženskou skúsenosťou s malým alebo žiadnym duchovným rastom. Neustále túžili lepšie spoznať Krista. Mnohí kresťania, ktorí verili Biblii, zaplatili v stredoveku za svoju oddanosť mimoriadne vysokú cenu. Boli mučení, väznení, vyhnaní a popravení. Ich majetky boli skonfiškované, ich domy vypálené, ich pozemky spustošené a ich rodiny prenasledované. Keď boli vyhnaní zo svojich domovov, hľadali mesto, „ktorého tvorcom a staviteľom je Boh“ (Heb 11,10). Keď ich mučili, žehnali svojim mučiteľom. Keď chradli v tmavých vlhkých kobkách, držali sa Božích zaslúbení o lepších zajtrajškoch. Hoci ich telá boli uväznené, prežívali slobodu – slobodu v Kristovi. Prežívali slobodu v pravdách Jeho slova. Boli slobodní v nádeji na Jeho skorý návrat.

PODNETY NA ZAMYSLENIE

„Verní služobníci však nezostali v Božom diele osamotení. Keď sa proti nim spájali duchovné mocnosti zla, Pán nezabúdala na svoj ľud. Keby mohli vidieť duchovným zrakom, zahliadli by jasné dôkazy Božej prítomnosti a pomoci, aké videl dávny prorok. Keď Elizeov sluha upozornil svojho pána na nepriateľské vojsko, ktoré ich obklúčilo a nenechalo im žiadnu možnosť ústupu, prorok sa modlil: *Hospodine, otvor mu, prosím, oči, aby videl.* (2Kráľ 6,17) Sluha zrazu videl, že úbočie je plné vozov a ohnivých koní. Nebeské vojsko bolo pripravené ochrániť Božieho muža. Anjeli teda bdejú nad tými, ktorým záleží na obnove cirkvi.“ (GC 208; ZTDS 146)

„Keď sa proti reformačnej viere spájali mocní nepriatelia a zdalo sa, že proti nej vystúpia tisíce mužov, vtedy Luther napísal: *Satan stupňuje svoju zúrivosť, bezbožní veľkňazi stroja úklady, hrozí nám vojna. Vyzvite ľud, aby pred Božím trónom statočne bojoval vierou a modlitbou, aby naši nepriatelia, premožení Božím Duchom, boli prinútení k mieru. To najhlavnejšie, čo musíme robiť, je modliť sa; oznámte ľuďom, že teraz na nich mieri ostrý meč satanovej zlosti a povedzte im, aby sa modlili.*“ (GC 209; ZTDS 147)

Ospravedlnenie z viery je veľkou pravdou, ktorú Luther nanovo objavil. Tvorí základ evanjelia. Je to pravda, na ktorej spočíva naša nádej na spasenie. Lutherov hymnus „Hrad prepevný je Pán Boh náš“ mocne vyjadruje myšlienky evanjelia:

„Čo je naša ľudská sila? Sama nás nezachráni, máme však od Hospodina štit v každom bojení. Pýtaš sa, kto je ním? Ježiš, Boží Syn, Ten zachránil svet, iného Boha niet, On napokon zvíťazí!“

NÁMETY NA SPOLOČNÉ UVAŽOVANIE

1. Ako by ste vlastnými slovami vysvetlili vzťah medzi milosťou a zákonom, medzi vierou a dobrými skutkami?
2. Prečo sme v takom veľkom pokušení sklznúť do zákonnického spôsobu uvažovania? Ako by ste definovali zákonníctvo? V čom spočíva jeho škodlivosť pre našu kresťanskú vieru?
3. V čom spočíva nebezpečenstvo nesprávneho pochopenia toho, čo znamená „spasenie milosťou“? Kam nás môže priviesť takéto nepochopenie?
4. Čo majú ľudia na mysli pod pojmom „lacná milosť“? Môže byť milosť niekedy „lacná“? Prečo?

ZÁPAD SLNKA: 20.02